

Раздашае премногое богоатство,
 И хранише оубогихъ множество;
 И дому неговъ вѣше прибѣжише,
 На вси бѣдны тихо пристанише.
 За то дѣло вси го оублажаха,
 И со сѣрдце и душа любиха.
 Многи слѣгіи Онъ всегда держеше,
 По достойнство коѣ то имаше.
 Всички бѣха свѣтлш облечени,
 Іоще многи и златопоясни.
 Самъ никога предъ дѣветь саѣты
 Не ѹдеше, додѣ не испрати
 Страны, бѣдны, коихъ то хранише,
 Сю оулицы всекій денъ сбираше.
 Трапеза имъ самъ той поставаше,
 И радостнш всекога слѣжеше.
 Кату дѣма поголема мзда,
 Въ возданіе вѣдущагш суда.
 И ако се нѣкога слѣчеше,
 Да оубогихъ мало дохѣдаше
 На трапеза, или милостина
 Не можеше да стори обычна.
 То на землѧ доле Онъ падаше,
 И съ болѣзнь сердечна дѣмаше:
 „Днѣсь по землѧ недостойнш ходихъ,
 Защо никомъ милость не отворихъ.“